

Don't cry for me

A 11 november 1940

Ω 30 mei 2012

Nu nog met halve woorden, hier en daar
Kijkend in donk're spiegels, bijna klaar

Paps was nieuwsgierig naar kennis met een warme belangstelling voor kennissen. Van enkelvoud naar meervoud, zonder de betekenissen met elkaar te verwarren.

Zie pa nog staan, gebogen over een dr. Denker-puzzel die met kerst uitnodigend op de grote tafel lag, zo heeft hij ons veel achter gelaten, zoals dat verrassende puzzelstukje: Don't cry for me: hij had graag een nieuwe tekst onder deze bestaande musicalmelodie willen zetten, maar de kiemkracht van dit nog uit te werken idee was niet opgewassen tegen de krapte aan tijd, tijd die wij hem zo gunden. Maar de boodschap is duidelijk. Ploeg het om, zaai met de letters van taal, in gronden van harten tot er een nieuwe, inspirerende tekst rijpt.

Don't cry for me. Sorry pap, maar vandaag mag het even wèl. Tot voor kort zou dit zomaar voer kunnen zijn voor een discussie met steekhoudende argumenten over en weer. Ik zal ze missen, je had vaak gelijk, al waren we beiden te eigenzinnig om dat toe te geven.

Alles vond zijn stek, zoals een plek voor een goed gesprek. Je liet ook nooit verstek gaan, zo kwam je eens bij je zus -met een ondeugende twinkeling in je ogen- op visite. Een stekelige cactus als kraamcadeau. Nu, vijfendertig jaar later vinden stekjes daarvan nog steeds hun plekjes in de vensterbanken van vrienden en kennissen, mooi symbool van een vooruitziende blik, van groei en bloei.

Don't cry for me: zie dat daadkrachtige, vurige karakter. In het scheiden van kaf en koren. In opruimen bijvoorbeeld. Prachtige massieve houten stoelen die als brandhout, hartstochtelijk in lichterlaaie, in rook opgingen. Helaas sloeg het in vuur en vlam staan, één keer een stukje over met als triomfantelijk gevolg: "Kijk eens mam, wat wij gevonden hebben!"

Bij een rooipartij van struiken in de tuin van oma, kreeg pap een bundeltje zoet geurende seringetakken voor Mariet mee. Het snoeiafval, inclusief die zorgvuldig geplukte takken die bovenop lagen verdwenen nonchalant achter het spoor....

Don't cry for me: ik zie de Questkalender op het toilet die je dagelijks afscheurde. Een momentje om iets te lezen, leren, zomaar van een inzichtje snoepen. Eerst denken, dan handelen. In question of, die zoektocht kon van alles zijn: maar de kern van het antwoord was: geniet ervan.

Don't cry for me, maar ga verder, wees nieuwsgierig naar wat er zich achter de zichtbare horizon bevindt. Visies over grote wereldse beschouwingen, of juist dat kleinere. Energieke debatten met altijd een gefundeerde mening. Inzicht met vaak een verrassende kijk op vergezichten dichtbij. Je oorspronkelijke kijk, waar moeder, als de discussie dreigde te ontbranden in een verbaal geschut, als dempende katalysator vredig sussendblussend tussen kwam.

Je moedigde ons -vaak zonder woorden- aan om onze eigen weg in te slaan en vooral -zo beweeglijk als je was- niet te vaak, teveel stil te blijven staan.

Alleen vandaag doen we dat wel:
Kijkend in donk're spiegels
gaan van hier naar daar
Pap, dank je, 't is klaar.